

Pyhäinpäivä

Pyhien autuus

Pyhäinpäivä kutsuu meitä muistelemaan kaikkia kristikunnan marttyyreita ja uskossa Herraan Kristukseen kuolleita. Kaikki Kristuksen omat, elävätkin, ovat pyhiä. Siksi pyhäinpäivä ei ole vain vainajien muistopäivä. Lähiomaisten hautojen somistaminen silloin kukin ja kynttilöin on silti arvokas ja harras tapa. Juhlan varsinainen sisältö on tyhjentyvätön elämän täyteys, joka tulee kaikkien Kristuksessa nukkuneiden osaksi.

Ilmestyskirjan näkijä kertoo suuresta valkopukuisesta joukosta, joka on päässyt suuresta ahdingosta. Tämä ahdinko alkoi siitä, että Aadam ja Eeva karkotettiin paratiisista. Vainot, tuska, kuolema, nälkä, vilu, sodat, röyhkeys ja julmuus ovat sen seurausta. Ihmiskunnan tien elämän puun luokse salpaa kerubin salamoiva ja leimuava miekka. Sen hirmuisuus ajaa ihmiskunnan kaoottiseen myllerrykseen, jossa sitä odottaa kuolema (1. Moos. 3:22-24).

Vanhan liiton pyhät näkivät luvatus isänmaan etäältä ja tervehtivät sitä iloiten, kuten Heparalaiskirje (11:13) sanoo, mutta he eivät vielä sitä saavuttaneet. Mooses saa haudan partaalla nähdä Nebon vuorelta Luvatus maan. Hän katselee kaukaa sen ihanuutta ja iloitsee siitä, että Jumala vie sinne kansansa sen uppiniskaisuudesta huolimatta (5. Moos. 34:1-7).

Ilmestyskirja reväyttää näkijän silmien eteen pyhien autuuden. Siellä ovat kaikki, jotka ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Tämä meille ehkä outo kuva selittyy Vanhan liiton puhdistautumismenojen valossa. Likaiset vaatteet kuvaavat syntisyyttä, niiden vaihtaminen puhtaisiin taas anteeksiantoa (vrt. Sak. 3:15). Ennen liiton solmimista Jumala käskää Moosesta huolehtimaan siitä, että kansa puhdistautuu. Sitä varten he pesevät vaatteensa päällysviitat mukaan lukien, mutta vasta liiton veren pirskoittaminen välittää anteeksiannon (2. Moos. 19:10-14; 24:4-8). Vasta tämän jälkeen saavat Mooses ja Aaron, Nadab ja Abihu sekä seitsemänkymmentä Israelin vanhinta lähteä nousemaan vuorelle, jossa he voivat katsella Jumalaa ja syödä siellä uhriaterian. Uuden liiton kansalla on puhdas omatunto siitä syystä, että se on vihmottu Kristuksen verellä. Hän uhrasi itsensä ottaakseen pois kaikkien synnit. Tämän ansiosta meillä on täysi oikeus astua sisälle kaikkeinpyhimpään, koska Jeesus - kuten Heparalaiskirje ilmoittaa - ”on uhrannut verensä ja näin avannut meille uuden, elämään vievän tien” (vrt. Hepr. 9:13-14; 10:19-20; 1. Piet. 1:2).

Autuaat ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat Häntä päivin ja öin. Valtaistuimella istuva levittää telttansa heidän ylleen. Nälkä ei heitä enää vaivaa, ei jano, enää ei polta aurinko eikä paahtava

helle. Me kylmän pohjolan asukkaat saamme iloita siitä, ettei siellä pure myöskään pakkanen. Karitsa, Herra Jeesus Kristus, kaitsee heitä ja vie heidät elämän veden lähteelle, joka neljänä virtana kumpuaa valtaistuimesta. Jumala itse pyyhkii autuaiden silmistä kaikki kyyneleet. Yhdessä neljän ilmestysolennon ja kahdenkymmenenneljän vanhimman, kaiketi Vanhan liiton patriarkkojen ja apostolien kanssa he voivat loputtomasti riemuita Pyhän Kolmiykeyden sanomattomasta mahdollisuudesta ja loputtomasta hyvydestä.

Raamatunluku:

Ps. 89:6-8,16-19

Jes. 65:17-19, Ilm. 7:9-17, Matt. 5:1-12 /

Ps. 103:1-13, Jes. 25:6-9, Hepr. 11:13-16, Ilm. 22:1-5, Matt. 5:13-16, Luuk. 6:20-26

Virsirukous:

Sen suven suloisuutta toivossa katselen, kun kerran kaikki uutta on maassa autuuden. Jumala voimallansa luo uuden taivaan, maan ja kirkkaudellansa ne täyttää kokonaan.

Ah, kuinka autuasta on Herraa katsella, elämän ruhtinasta iäti ihailla, kun päästään taivaan saliin luo apostolien ja marttyyrien pariin luo patriarkkojen.

620: 1,4